

การบรรยายพิเศษหัวข้อ “การเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมในกรอบสมัชชารัฐสภาอาเซียน ปี ๒๕๖๒”

โดย นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง

วันพุธที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๖๑ เวลา ๐๙.๐๐ นาฬิกา

นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย รองประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ คนที่หนึ่ง เป็นประธานในพิธีเปิด การอบรมในโครงการพัฒนาศักยภาพในการยกร่างข้อมติ ซึ่งมีขึ้นในวันพุธที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๖๑ ณ ห้อง ประชุมกรรมาธิการ หมายเลข ๒๑๓ - ๒๑๖ โดยได้กล่าวในพิธีเปิดการอบรมมีใจความสำคัญว่า รัฐสภาไทยมี ประสบการณ์การจัดประชุมระหว่างประเทศเป็นเวลานาน ในการเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมในปี ๒๕๖๒ นี้ นอกเหนือไปจากชื่อเสียงและหน้าตาของประเทศแล้ว จะได้เป็นการต่อยอดและพัฒนาความเชี่ยวชาญด้านการ จัดประชุมรัฐสภาระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เป็นที่น่าชื่นชมอย่างยิ่งที่ได้มีการเตรียมการล่วงหน้าโดยการ จัดโครงการอบรมด้านการยกร่างข้อมตินี้ขึ้นมา เพื่อให้ทุกฝ่ายมีความพร้อมและความเข้าใจในภารกิจที่จะต้อง รับผิดชอบ พร้อมทั้งเป็นการช่วยลดปัญหาและข้อถกเถียงต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นระหว่างการประชุม ดังนั้น การฝึกอบรมและการซักซ้อมทำความเข้าใจ รวมถึงการเรียนรู้การใช้ภาษาและเนื้อหาสาระของข้อมติการ ประชุมในอดีต จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานทุกคนมีความพร้อมที่จะขับเคลื่อนภารกิจให้บรรลุเป้าหมายและนำไปสู่ ความสำเร็จ

หลังจากนั้น ได้บรรยายพิเศษในหัวข้อ “การเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมในกรอบสมัชชารัฐสภา อาเซียน ปี ๒๕๖๒” โดยกล่าวว่า ในปัจจุบันทั่วโลกกำลังจับตามองและให้ความสำคัญกับภูมิภาคอาเซียน ซึ่งมีความ เชื่อมโยงรอบด้านโดยเฉพาะประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของภูมิภาค ดังนั้น ประเด็นใดที่มีความสำคัญและเป็น ประเด็นที่ได้รับความสนใจ (Hot issue) จะต้องมีการศึกษาและเตรียมการ

ในขณะที่อนาคตยังไม่มีภาพชัดเจนทางการเมือง แต่การดำเนินการในเรื่องการเป็นเจ้าภาพ จัดการประชุมในกรอบสมัชชารัฐสภาอาเซียน ปี ๒๕๖๒ ต้องดำเนินต่อไป โดยมีฝ่ายข้าราชการประจำเป็น หัวใจสำคัญในการขับเคลื่อน การสนับสนุนข้อมูลในเชิงลึกและประเด็นที่เป็นผลประโยชน์ของประเทศซึ่งจะ ผลักดันในเวทีการประชุม การประสานงานกับสมาชิกรัฐสภาในอนาคต การเตรียมการเรื่องวาระการประชุม ล่วงหน้า โดยขอให้เรียนรู้จากบทเรียนของการประชุมใหญ่ AIPA ครั้งที่ ๓๘ ซึ่งไม่สามารถดำเนินการประชุม คณะกรรมาธิการด้านการเมืองได้ นอกจากนั้น ควรจะต้องมีการประสานงานกับหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง และหารือกันประเด็นที่สอดคล้องกับเวทีการประชุมระหว่างประเทศอื่นๆ เพื่อนำไปสู่การจัดทำทำที่ของ ประเทศไทยให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เช่น การต่อต้านการทุจริต การฟอกเงิน และการก่อการร้าย เป็นต้น ทั้งนี้ หากได้มีการประชุมร่วมกันเพื่อเตรียมการล่วงหน้าก็จะเป็นประโยชน์มาก นอกจากนี้ ควรจะต้องมีการ เชื่อมโยงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องการประชุมใหญ่ AIPA ครั้งที่ ๓๙ ซึ่งประเทศสิงคโปร์จะเป็นเจ้าภาพในปี ๒๕๖๑

การเตรียมการด้านบุคลากรเป็นเรื่องที่ซับซ้อน เพื่อให้มีพร้อมรองรับภาพรวมในด้านต่างๆ การ ประสานงานข้อมูล โจทย์สำคัญ คือ ทำอย่างไรให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติรู้จักประธานรัฐสภาหรือบุคคลสำคัญที่ เกี่ยวข้องกับการประชุม นอกจากนั้น ในปี ๒๕๖๑ เป็นปีที่มีการเปลี่ยนผ่านไปสู่รัฐสภาชุดใหม่ควรมีการแนะนำ ตัวบุคคลสำคัญของรัฐสภาไทยให้ประเทศสมาชิกรู้จัก ศักยภาพของผู้ปฏิบัติงานฝ่ายเลขานุการการประชุม ต้อง อาศัยการฝึกอบรม การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และศึกษาวิชาการ ประกอบกับการฝึกภาคปฏิบัติ รวมทั้ง ความพยายามในการผลักดันกฎหมายอาเซียนต่อเนื่องไปสู่การประชุม ปี ๒๕๖๒ ในบทบาทของรัฐสภาไทยใน การนำเสนอไปสู่การประชุมในเวทีต่างๆ ของ AIPA เช่น การประชุม AIPA Caucus โดยมุ่งเป้าไปที่การ ยกกระดับความเป็นมาตรฐานของข้อมูลกฎหมายอาเซียน

การศึกษาดูงานในกลุ่มประเทศอาเซียนเป็นสิ่งที่จำเป็นนอกเหนือจากอภิปรายเอกสารในห้อง ประชุมซึ่งจะทำให้เห็นสภาพและข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเป็นประสบการณ์ตรง เช่น ปัญหาการเดินทางข้าม พรมแดน การลดจุดตรวจและขั้นตอนต่างๆ ในการผ่านแดน เช่น ตรวจคนเข้าเมือง ศุลกากร สามารถแก้ไข ปัญหาโดยการตั้งจุดตรวจร่วมขึ้น ๒ ประเทศ เพื่อลดขั้นตอนและเพิ่มความสะดวกในการข้ามผ่านแดน และ

การแก้กฎหมายให้มีมาตรฐานเดียวกันและความเสมอภาคในการบังคับใช้กฎหมาย เช่น กฎหมายการผ่านแดน กฎหมายขนส่ง กฎหมายการจราจร และระเบียบว่าด้วยการขนส่งสาธารณะข้ามแดน ประเด็นต่างๆ เหล่านี้มีความสำคัญ และสามารถอำนวยความสะดวกและลดขั้นตอนการทำงานได้โดยใช้ฐานข้อมูลของกฎหมายกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งหากเป็นไปได้และไม่ติดเรื่องงบประมาณควรจะลงพื้นที่ไปดูปัญหาและความเป็นจริง เพื่อจะได้เห็นภาพและเข้าใจอย่างถ่องแท้ ซึ่งจะได้นำมาแก้ปัญหาในระดับของการประชุมระหว่างประเทศต่อไป

**การบรรยายหัวข้อ “บทบาทและหน้าที่ของข้าราชการประจำในการปฏิบัติหน้าที่ด้านสารัตถะ
ของการประชุมในกรอบ AIPA ปี ๒๕๖๒”**

โดย นางพรพิศ เพชรเจริญ รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

วันพุธที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๖๑ เวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา

นางพรพิศ เพชรเจริญ รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร บรรยายในหัวข้อ “บทบาทและหน้าที่ของข้าราชการประจำในการปฏิบัติหน้าที่ด้านสารัตถะของการประชุมในกรอบ AIPA ปี ๒๕๖๒” โดยกล่าวว่า ในปี ๒๕๖๒ รัฐสภาจะเป็นเจ้าภาพจัดการประชุม จำนวน ๓ กรอบการประชุม ประกอบด้วย

๑. การประชุมในกรอบสมัชชารัฐสภาอาเซียน (AIPA) จำนวน ๓ ประชุม ดังนี้

๑.๑ การประชุมเตรียมการของคณะผู้แทนสมัชชารัฐสภาอาเซียน และการประชุมระหว่างคณะผู้แทน AIPA และผู้นำอาเซียน ระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๓๔ (AIPA-ASEAN Interface) ซึ่งจะจัดในช่วงต้นเดือนมีนาคม ๒๕๖๒ ณ กรุงเทพมหานคร

๑.๒ การประชุมคณะกรรมการการศึกษาข้อเท็จจริงของสมัชชารัฐสภาอาเซียนว่าด้วยการปราบปรามภัยคุกคามจากยาเสพติด ครั้งที่ ๑๕ (AIFOCOM) ซึ่งจะจัดประมาณเดือนมิถุนายน-กรกฎาคม ๒๕๖๒ ณ ต่างจังหวัด

๑.๓ การประชุมใหญ่สมัชชารัฐสภาอาเซียน ครั้งที่ ๔๐ (General Assembly of ASEAN Inter-Parliamentary Assembly) ซึ่งจะจัดในเดือนกันยายน ๒๕๖๒ ณ กรุงเทพมหานคร

๒. การประชุมสมัชชาใหญ่สหภาพลูกเสือรัฐสภาโลก ครั้งที่ ๙ ซึ่งจะจัดระหว่างวันที่ ๑๒-๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

๓. การประชุมคณะกรรมการว่าด้วยสังคมและวัฒนธรรมของสมัชชารัฐสภาเอเชีย ซึ่งจะจัดในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

ในการประชุมดังกล่าวจะมีการจัดทำสารัตถะของการประชุมสำหรับการประชุมใหญ่สมัชชารัฐสภาอาเซียน มีการจัดทำสารัตถะต่าง ๆ ประกอบด้วย ๑) ถ้อยแถลงและข้อมติสำหรับคณะกรรมการด้านต่าง ๆ ประกอบด้วย ด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม สตรี และกิจการสมัชชารัฐสภาอาเซียน ๒) การหารือทวิภาคีของคณะผู้แทนระหว่างประเทศสมาชิก AIPA หรือประเทศที่เข้าร่วมประชุม และ ๓) การหารือระหว่าง AIPA และประเทศผู้สังเกตการณ์ จำนวน ๑๑ ประเทศ ๑ องค์กร ประกอบด้วย ออสเตรเลีย แคนาดา เบลารุส เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ปาปัวนิวกินี ติมอร์-เลสเต จีน รัสเซีย อินเดีย นิวซีแลนด์ และสภายุโรป ทั้งนี้ ในการปฏิบัติหน้าที่ด้านสารัตถะของการประชุมระหว่างประเทศต้องมีความเข้าใจรูปแบบเอกสารประชุมแต่ละประเภท และสาระสำคัญของแต่ละการประชุม

นอกจากนี้ ในการปฏิบัติหน้าที่ด้านสารัตถะสำหรับการประชุมระหว่างประเทศในกรอบ AIPA มีองค์ความรู้ที่สามารถนำมาใช้ในการจัดทำสารัตถะ ดังนี้

๑. ผลการประชุมครั้งที่ผ่านๆ มา เช่น ในการประชุมใหญ่สมัชชารัฐสภาอาเซียน สามารถศึกษาได้จากผลการประชุมครั้งที่ผ่านๆ มา หัวข้อ (Theme) ของประเทศที่เป็นเจ้าภาพจัดการประชุม รวมถึงประเด็นในการประชุมใหญ่ AIPA ครั้งที่ ๓๙ ปี ๒๕๖๑ ณ ประเทศสิงคโปร์ เพื่อนำมาต่อยอดเป็นสารัตถะการประชุมใหญ่ AIPA ครั้งที่ ๔๐ ได้

๒. ประเด็นระหว่างประเทศ สถานการณ์ของอาเซียนหรือประเทศสมาชิก ที่เกี่ยวข้องกับวาระการประชุม และหัวข้อหลักของการประชุม AIPA จะประชุมในประเด็นที่สอดคล้องกับอาเซียน เพื่อผลักดันนโยบายให้เป็นไปในทางเดียวกัน และประเด็นที่อยู่ในกระแสความสนใจหรือเรื่องที่ภูมิภาคให้ความสำคัญ รวมทั้งความร่วมมือระหว่างประเทศ ซึ่งอาจนำมาพิจารณาในการจัดทำสารัตถะการประชุมได้ เช่น ประเด็นเกี่ยวกับโรฮิงจา ทะเลจีนใต้ ความเท่าเทียมทางเพศ การขจัดความรุนแรงในสตรี การลดโลกร้อน การรับประเทศผู้สังเกตการณ์ใหม่ เป็นต้น

๓. ข้อบังคับการประชุมของ AIPA เนื่องจากเป็นกฎ/ระเบียบในการประชุม นอกจากนี้ ยังมีธรรมนูญ AIPA ซึ่งใช้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของ AIPA มาโดยตลอด

๔. จุดยืนและท่าทีของประเทศไทยในแต่ละประเด็นที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะประเด็นอ่อนไหวระหว่างประเทศ ซึ่งต้องติดตามและรู้สึกในเรื่องเหล่านี้

๕. รัฐธรรมนูญ กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ยุทธศาสตร์ชาติ ยุทธศาสตร์อาเซียน และแนวทางการปฏิรูปประเทศ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการจัดทำสารัตถะสำหรับการประชุม

การจัดการประชุมระหว่างประเทศในกรอบ AIPA มีหน่วยงานร่วมสนับสนุน ดังนี้

๑. สำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
๒. สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
๓. สำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
๔. สำนักงานศูนย์ประชาคมอาเซียน
๕. สำนักงานต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ในการเตรียมความพร้อมการจัดประชุมระหว่างประเทศในกรอบ AIPA ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการเตรียมความพร้อมของฝ่ายข้าราชการในการเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมรัฐสภาระหว่างประเทศ ภายใต้กรอบสมัชชารัฐสภาอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งได้มีการประชุมเพื่อเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ เพื่อให้การประชุมเป็นไปด้วยความเรียบร้อย โดยมีการแบ่งทีมงานออกเป็น ๖ ทีม ซึ่งประกอบไปด้วยสำนักที่เกี่ยวข้องในการจัดประชุม เพื่อรับผิดชอบด้านต่าง ๆ ดังนี้

๑. ทีมงานการประชุมและสารัตถะ มีสำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาและสำนักงานศูนย์ประชาคมอาเซียนสนับสนุนในการจัดทำสารัตถะการประชุมหารือระหว่าง AIPA กับประเทศผู้สังเกตการณ์

๒. ทีมงานพิธีการรับรอง พิธีเปิด และงานเลี้ยง มีสำนักความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเป็นผู้รับผิดชอบหลัก

๓. ทีมงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและเว็บไซต์การประชุม มีสำนักสารสนเทศเป็นผู้รับผิดชอบหลัก

๔. ทีมงานประชาสัมพันธ์ มีสำนักประชาสัมพันธ์และสถานีวิทยุโทรทัศน์รัฐสภาเป็นผู้รับผิดชอบหลัก

๕. ทีมงานรักษาความปลอดภัย ยานพาหนะ และการรักษาพยาบาล มีสำนักรักษาความปลอดภัยและสำนักบริการทางการแพทย์ประจำรัฐสภาเป็นผู้รับผิดชอบ

๖. ทีมงานเจ้าหน้าที่ประสานงาน (Liaison officer) และล่าม มีสำนักภาษาต่างประเทศ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา เป็นผู้รับผิดชอบ

นอกจากการประชุมในกรอบของสมัชชารัฐสภาอาเซียน ในปี ๒๕๖๒ รัฐสภาไทยยังเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมสมัชชาใหญ่สหภาพลูกเสือรัฐสภาโลก ครั้งที่ ๙ โดยเนื้อหาสารัตถะในการประชุมจะเป็นไปตามการประชุมในแต่ละวัน ซึ่งการประชุมกำหนดจัดขึ้น ๓ วัน ดังนี้

วันที่ ๑ การประชุมคณะกรรมการบริหารและงานเลี้ยง

วันที่ ๒ พิธีเปิดและการประชุมตามหัวข้อย่อยการประชุม

วันที่ ๓ การประชุมเต็มคณะ

นอกจากนี้ รัฐสภาไทยจะเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมคณะกรรมการว่าด้วยสังคมและวัฒนธรรมของ สหประชาชาติอาเซียน ซึ่งประเทศที่เข้าร่วมประชุมเป็นประเทศเอเชียกลางและเป็นประเทศมุสลิม ซึ่งมีเนื้อหา ด้านสาระที่เกี่ยข้อง เช่น ความหลากหลายทางวัฒนธรรม ความกลมเกลียวทางความเชื่อ ความเท่าเทียมกัน ทางสุขภาพ แรงงานอพยพ การครอบครองวัตถุทางวัฒนธรรม การค้ายาเสพติด เป็นต้น ซึ่งประเด็นเหล่านี้ มักถูกแทรกด้วยประเด็นอิสราเอลและปาเลสไตน์ อาจมีประเด็นการประณามอิสราเอล รวมทั้งประเด็นเรื่อง โรฮีนจา เช่นกัน

การจัดโครงการพัฒนาศักยภาพในการยกย่องข้อดีเตรียมการเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมในกรอบ สหประชาชาติอาเซียน ปี ๒๕๖๒ เป็นการฝึกทักษะของนักวิเทศสัมพันธ์และแสดงให้เห็นว่า การเตรียมการ ล่วงหน้าเป็นเรื่องที่ดี ซึ่งทั้งสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรและสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาจะมีโอกาส ได้เรียนรู้การเตรียมการจัดประชุมไปพร้อมกัน ทั้งนี้ ตามวิสัยทัศน์ขององค์กรเรื่องการพัฒนาบุคลากรขององค์กร ซึ่งเน้นในเรื่องการพัฒนาศักยภาพ (High potential) นักวิเทศสัมพันธ์จะต้องเป็นผู้ที่มีศักยภาพสูง สามารถเสนอ เนื้อหาสาระการประชุมให้แก่คณะผู้แทนรัฐสภาไทยเพื่อนำเสนอในเวทีการประชุมรัฐสภาระหว่างประเทศได้ อย่างสง่างาม

**การบรรยายในหัวข้อ “บทบาทของไทยในการดำรงตำแหน่งประธานสหประชาชาติอาเซียน
และความร่วมมือในด้านการเมืองในกรอบสหประชาชาติอาเซียน”
โดย นายกษิต ภิรมย์ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑ เวลา ๐๙.๐๐ นาฬิกา**

นายกษิต ภิรมย์ อดีตสมาชิกสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศและอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวง การต่างประเทศ บรรยายในหัวข้อ บทบาทของไทยในการดำรงตำแหน่งประธานสหประชาชาติอาเซียนและ ความร่วมมือในด้านการเมืองในกรอบสหประชาชาติอาเซียน โดยได้กล่าวทบทวนถึงการดำเนินนโยบาย ต่างประเทศของไทยว่าเมื่อช่วงดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงฯ ไทยเป็นผู้ริเริ่มความร่วมมือหลายส่วน อาทิ ความเชื่อมโยงระหว่างกันในอาเซียน (ASEAN Connectivity) ระบบศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว (ASEAN Single Window) การออกกฎหมายรองรับข้อตกลงในกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาค ลุ่มแม่น้ำโขง (Greater Mekong Subregion: GMS) ซึ่งส่งผลต่อพัฒนาการของอาเซียนในปัจจุบัน และเห็นว่า ยังมีประเด็น/นโยบายที่รอการสานต่อ ได้แก่ ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ การอยู่ร่วมกัน อย่างสันติ การจัดการปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติ การยกระดับความสัมพันธ์กับรัฐสภา องค์กรนอก ภาครัฐ (NGO) และภาคประชาสังคม การจัดการปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติ แรงงาน รวมไปถึง การสร้าง ความสอดคล้องด้านกฎหมายต่างๆ

ทั้งนี้ ในการเตรียมการจัดการประชุมในช่วงวาระที่ไทยถือครองตำแหน่งประธานสหประชาชาติอาเซียน หรือ AIPA ปี ๒๕๖๒ รัฐสภาควรให้ความสำคัญต่อการเชื่อมต่อการเตรียมการข้างต้นกับฝ่ายการเมือง ที่จะเข้ามาทำหน้าที่ภายหลังสภานิติบัญญัติแห่งชาติล่วงหน้า ผ่านการสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องของ สหประชาชาติอาเซียนแก่พรรคการเมืองต่างๆ รวมไปถึงการเตรียมการด้านสาระที่ประชุมที่รัฐสภาจะ เป็นเจ้าภาพ ซึ่งควรบูรณาการจากสิ่งที่รัฐบาลไทยในปัจจุบันให้ความสำคัญ รวมไปถึงการเชื่อมโยงสิ่งที่สิงคโปร์ ได้ดำเนินการในฐานะประธานอาเซียนในช่วงปี ๒๕๖๑ การหารือกับสำนักงานเลขาธิการสหประชาชาติ อาเซียน และสำนักงานเลขาธิการอาเซียน การทบทวนกฎบัตรอาเซียนรวมถึงแผนต่างๆ ที่รัฐสภาสามารถ จะสนับสนุนอาเซียนได้

นอกจากนี้ ในกรอบความร่วมมือด้านการเมือง ไทยควรให้ความสำคัญกับการดำเนินนโยบายของ อาเซียนที่มาจากประชาชน การส่งเสริมความเป็นพลเมืองอาเซียนที่มีสิทธิเสรีภาพและประชาธิปไตย ใน หลักสูตรการเรียน การสอน การส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของภาคส่วนต่างๆ และได้ให้ข้อคิดเห็นต่อ

ประเด็นที่มีความอ่อนไหว อาทิ ประเด็นสิทธิมนุษยชน ประเด็นทะเลจีนใต้ และประเด็นเกาหลีเหนือ ซึ่ง AIPA สามารถสนับสนุนอาเซียนได้ผ่านกรอบการประชุมของ AIPA เอง

ทั้งนี้ นายกษิตฯ ได้ตอบข้อซักถามประเด็นสถานการณ์โรฮิงญา (Rohingya) ที่เกิดขึ้นในเมียนมา ที่ส่งผลให้ไม่สามารถจัดการประชุมคณะกรรมการด้านการเมือง ในการประชุมใหญ่ AIPA ครั้งที่ ๓๘ ได้ เนื่องจากประเทศสมาชิกไม่มีฉันทามติ ว่า ฝ่ายไทยในฐานะเจ้าภาพการประชุมในปี ๒๕๖๒ อาจจะต้องบรรจุ เรื่องที่มีความอ่อนไหวในวาระพิเศษที่ไม่มีการจัดบันทึกการประชุม (non-agenda) หรืออาจจะเป็นในลักษณะ การประชุมอย่างไม่เป็นทางการ (retreat) เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำในลักษณะเดิมอีก อย่างไรก็ตาม เห็นว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนในกฎบัตรอาเซียน และถือเป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ ในกรอบสหประชาชาติ

อนึ่ง ในส่วนของการเตรียมการด้านธุรการนั้น นายกษิตฯ เสนอว่าควรมีการเตรียมทำบัญชี สำหรับตรวจ (checklist) ในด้านต่างๆ ล่วงหน้า อาทิ การต้อนรับที่สนามบิน การจัดยานพาหนะ การรักษาความปลอดภัย และด้านอื่นๆ รวมถึงควรมีการตั้งคณะกรรมการอำนวยการซึ่งควรเชิญผู้มีความรู้ประสบการณ์ ในการจัดการประชุมระหว่างประเทศมาเป็นกรรมการทั้งจากสถานิติบัญญัติแห่งชาติที่เคยปฏิบัติหน้าที่ใน กระทรวงการต่างประเทศและส่วนราชการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

การบรรยายในหัวข้อ “การพัฒนาเทคโนโลยีทางการเงินเพื่ออำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจและ การเข้าถึงบริการทางการเงินได้อย่างทั่วถึง”

โดย ดร.วรพล โสคติยานุรักษ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๑ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา

ดร.วรพล โสคติยานุรักษ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ บรรยายในหัวข้อ การพัฒนาเทคโนโลยีทางการเงินเพื่ออำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจและการเข้าถึงบริการทางการเงินได้อย่างทั่วถึง โดยกล่าวว่า ที่ผ่านมา เราได้เห็นการเปลี่ยนแปลงในโลกการเงินที่เกี่ยวข้องกับการนำเทคโนโลยีทุกรูปแบบมาใช้ในการ ให้บริการประชาชน แต่การบริการที่มีความสำคัญและมีปริมาณมากในโลกนี้ส่วนใหญ่ คือ การบริการและ ธุรกรรมทางการเงิน อย่างไรก็ตามการทำธุรกรรมทางการเงินต่างๆ ต้องการความรวดเร็ว ละเอียดรอบคอบ ถูกต้องแม่นยำ และปลอดภัยควบคู่กันไป ในปัจจุบันเทคโนโลยีทางการเงิน (Financial Technology : Fintech) มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว และมีศักยภาพที่ทำให้เกิดการพัฒนาระบบการเงินและเศรษฐกิจได้อย่าง ก้าวกระโดด อำนวยความสะดวกแก่การประกอบธุรกิจ เพิ่มความสามารถในการแข่งขัน และสามารถผลักดัน ประเทศให้เข้าสู่เศรษฐกิจดิจิทัลอย่างเต็มรูปแบบ อย่างไรก็ตาม ยังมีอุปสรรคในการเข้าถึงข้อมูลที่สามารถ นำมาวิเคราะห์ วิจัย และพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือบริการ เพื่อให้เข้าถึงและตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค ได้อย่างแท้จริง รวมทั้งเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาประเทศ โดยข้อมูลเหล่านี้บางส่วนอยู่ในความ ครอบครองของเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐ ซึ่งในบางกรณีมีข้อจำกัดในการเข้าถึงหรือการให้ข้อมูล ทำให้เป็น อุปสรรคต่อการพัฒนาธุรกิจด้วยเทคโนโลยีทางการเงิน ดังนั้น เพื่อแก้ไขอุปสรรคดังกล่าว มีข้อเสนอให้จัดทำ กฎหมายเฉพาะเพื่ออำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจ (ease of doing business) ตลอดจนการทำ ธุรกรรมด้วยวิธีการทางดิจิทัล เพื่อประโยชน์ในการนำข้อมูลมาวิเคราะห์ วิจัย พัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการ เพื่อ เป็นการส่งเสริมการประกอบธุรกิจด้วยเทคโนโลยีทางการเงิน เปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการ ทางการเงินได้อย่างทั่วถึง และเพื่อลดต้นทุนในการทำธุรกรรมทางการเงินโดยรวมของประเทศ

Fintech หรือกลุ่มธุรกิจที่ใช้เทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในธุรกรรมทางการเงิน การลงทุน และประกันภัย เพื่อส่งเสริมให้ธุรกิจมีประสิทธิภาพสูงสุด นำเสนอวิธีการทำธุรกิจแบบใหม่ด้วยช่องทางใหม่ การบริการใหม่ ในลักษณะ ที่แตกต่างไปจากการทำธุรกรรมแบบเดิม อาจจะมีขั้นตอนการดำเนินการ กฎเกณฑ์ กฎระเบียบ รูปแบบใหม่

เพื่อจะเข้ามาช่วยแก้ไขปัญหารูขุมฐานทางการเงินแบบเก่า ครอบงำวิถีการใช้ชีวิตที่เปลี่ยนไปของคนในยุคปัจจุบันได้ และจะช่วยพัฒนานำพาประเทศไปแนวทางเดียวกับแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของโลกจึงเป็นที่มาของการร่างพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) ส่งเสริมการประกอบธุรกิจด้วยเทคโนโลยีทางการเงิน หรือ ร่างพ.ร.บ. Fintech หลักการและเหตุผลของร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้คือ เทคโนโลยีการเงินเปลี่ยนเร็ว ไทยควรเปิดรับและฉกฉวยโอกาสในการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีทางการเงินอย่างเต็มที่ รวมถึงการดำเนินการให้กฎหมายและกฎเกณฑ์ต่างๆ ให้มีความยืดหยุ่นเพียงพอที่จะรองรับนวัตกรรมและโมเดลธุรกิจใหม่ๆ เพื่อให้ทุกภาคส่วนสามารถเปลี่ยนแปลง ปรับตัว และก้าวข้ามข้อจำกัดต่างๆ ได้ นอกจากนั้น ยังมีปัจจัยในเรื่องที่กฎหมายที่ยังไม่สอดคล้องกับเทคโนโลยีในปัจจุบัน เป็นอุปสรรคต่อการประกอบธุรกิจและการทำธุรกรรมด้วยวิธีการทางดิจิทัล และยังเพิ่มต้นทุนทางเศรษฐกิจโดยไม่จำเป็น พระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวมีความสำคัญ ๔ ด้าน ได้แก่

๑. การเพิ่มความมั่นใจในการทำธุรกรรมต่างๆ ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ให้มีผลเทียบเท่ากับการทำธุรกรรมในแบบปกติโดยไม่ต้องกังวลว่ากฎหมายจะไม่รองรับ เช่น การทำธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจภายใต้การกำกับของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ การจองซื้อ ออกและส่งมอบหลักทรัพย์ และการประชุมผู้ถือหุ้น เป็นต้น

๒. การอำนวยความสะดวกให้ผู้ประกอบธุรกิจ สำหรับผู้ประกอบการที่มีหน้าที่ในการรู้จักตัวตนและตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อสามารถเข้าถึงข้อมูลจำเป็นในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐ ซึ่งหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องอำนวยความสะดวกเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลพิสูจน์ตัวตนนั้นๆ และจะพัฒนาต่อยอดไปสู่การเชื่อมโยงข้อมูลของแต่ละหน่วยงานถึงกันทั้งหมด

๓. การรองรับการแสดงตนแบบไม่แสดงตัว (non face-to-face) ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ เพราะเทคโนโลยีต่างๆ ในปัจจุบัน พิสูจน์แล้วว่ามามีวิธีการที่ทำให้การแสดงตนแบบไม่แสดงตัวทำได้สะดวกและมีประสิทธิภาพ เพื่อรองรับว่าในการทำธุรกรรมอะไรก็ตามในอนาคตข้างหน้าที่มาปรากฏตัวไม่ได้ สามารถทำได้โดยวิธีเทคโนโลยีอะไรก็ได้บ้าง

๔. การอำนวยความสะดวกให้ผู้ประกอบธุรกิจเข้าถึงฐานข้อมูลขนาดใหญ่ (Big data) ที่มีการปกปิดตัวตนแล้ว (anonymized data) ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐ เพื่อนำมาพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการทางการเงิน รวมถึงรองรับการเปิดเผย anonymized data โดยสมัครใจของภาครัฐและภาคเอกชนด้วย เพราะข้อมูลนั้นมีอยู่จำนวนมากในความครอบครองของรัฐ ทุกหน่วยงานต่างมีข้อมูล แต่ข้อมูลจะมีคุณค่าก็ต่อเมื่อถูกนำมาใช้

ทั้งนี้ เมื่อร่างกฎหมายส่งเสริมการประกอบธุรกิจด้วยเทคโนโลยีทางการเงินผ่านการพิจารณาและออกมาเป็นกฎหมายบังคับใช้จะส่งผลให้เห็นการพัฒนาเทคโนโลยีและมีนวัตกรรมใหม่ ๆ ในการให้บริการธุรกรรมด้านการเงินเด่นชัดมากขึ้น สิ่งสำคัญและเร่งด่วนที่ควรจะทำควบคู่ไปกับพัฒนานวัตกรรมทางด้านการเงิน คือ การส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเทคโนโลยีทางการเงินให้มากขึ้น ประชาชนต้องรับรู้ว่าจะเข้ามาเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินชีวิตประจำวันแบบเดิม ๆ อย่างไรบ้าง เพื่อให้ประชาชนได้เริ่มเรียนรู้และปรับตัว การพัฒนา Fintech ถึงจะบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ นำไปสู่การพัฒนาด้านการเงินและเศรษฐกิจของประเทศแบบก้าวกระโดดได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน

การบรรยายในหัวข้อ “บทบาทของฝ่ายนิติบัญญัติในการสนับสนุนการพัฒนาอย่างทั่วถึง”

โดย ดร.สมชัย จิตสุชน ผู้อำนวยการวิจัยด้านการพัฒนาอย่างทั่วถึง

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI)

วันศุกร์ที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๑ เวลา ๐๙.๐๐ นาฬิกา

ดร.สมชัย จิตสุชน ผู้อำนวยการวิจัยด้านการพัฒนาอย่างทั่วถึง บรรยายในหัวข้อ บทบาทของฝ่ายนิติบัญญัติในการสนับสนุนการพัฒนาอย่างทั่วถึง โดยกล่าวว่า การพัฒนาอย่างทั่วถึง คือ การพัฒนาความเจริญและโอกาสในการเข้าถึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของทุกคนในสังคมอย่างเท่าเทียมกัน โดยครอบคลุมความเจริญทางเศรษฐกิจ คุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ ทรัพยากรมนุษย์ คุณภาพของสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางสังคม และความมั่นคงทางอาหาร เป็นต้น แนวความคิดการพัฒนาอย่างทั่วถึงเป็นการต่อยอดและขยายขอบเขตของแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนซึ่งเป็นแนวความคิดหลักที่นานาประเทศให้ความสำคัญและมีเป้าหมายร่วมกันในการเร่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและบรรลุเป้าหมายตามที่ยุทธศาสตร์สหประชาชาติได้กำหนดแนวทางไว้ภายใต้กรอบ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Agenda 2030 for Sustainable Development : SDGs)

ที่ผ่านมา ทิศทางการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจของประเทศไทย ทำให้เกิดความกังวลและเกิดคำถามขึ้นทั้งการที่รัฐบาลจัดทำงบประมาณขาดดุลงบประมาณอย่างต่อเนื่องยาวนาน ส่งผลให้หนี้สาธารณะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง การใช้วิธีออกกฎหมายกู้เงินลักษณะพิเศษนอกงบประมาณบ่อยครั้งมากขึ้น และการดำเนินนโยบายที่สร้างภาระทางการคลังสืบเนื่องต่อไปในอนาคต เช่น การใช้จ่ายในโครงการประชานิยมต่างๆ เป็นต้น แม้ในช่วงปัจจุบัน จะยังไม่เห็นภาระทางการคลังเกิดขึ้นชัดเจน แต่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นจนอาจกลายเป็นปัญหาของประเทศได้ในอนาคตอันใกล้ การดำเนินนโยบายทางการคลังที่เอนเอียงไปในทิศทางของการจัดทำงบประมาณขาดดุลงบประมาณอย่างต่อเนื่องยาวนานไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในประเทศไทย แต่ยังพบเห็นในอีกหลายๆ ประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งสาเหตุส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากแรงจูงใจของรัฐบาลที่มาจากทางเลือกตั้งเป็นตัวจักรขับเคลื่อนที่สำคัญ ประการแรก รัฐบาลมองแต่ผลประโยชน์ระยะสั้น ข้ามผลของการจัดทำงบประมาณไม่สมดุลอย่างต่อเนื่องที่มีในระยะยาว ประการที่สอง งบประมาณเป็นทรัพยากรที่ทุกรัฐบาลใช้ร่วมกัน ดังนั้นช่วงที่เศรษฐกิจดี มีทรัพยากรทางการคลังให้ใช้มาก รัฐบาลย่อมมีแรงจูงใจที่จะเพิ่มการใช้จ่ายแทนการเก็บออมไว้สำหรับช่วงเศรษฐกิจขาลง ประการที่สาม รัฐบาลจัดทำงบประมาณตามดุลยพินิจของตัวเอง ซึ่งมักเป็นไปในทิศทางเดียวกับเศรษฐกิจ หรือที่เรียกว่าการดำเนินนโยบายทางการคลังที่ผันผวนไปตามวัฏจักรเศรษฐกิจ คือ ยิ่งเศรษฐกิจดี มีเงินมาก ก็ยิ่งใช้มาก มากกว่าการจัดทำงบประมาณแบบปรับเสถียรภาพโดยอัตโนมัติ

ปัจจัยต่างๆ ข้างต้นนี้เป็นสาเหตุสำคัญให้เกิดความตื่นตัวในเรื่องการพัฒนาอย่างทั่วถึง เนื่องจากเกิดความไม่เท่าเทียมและการกระจุกตัวของของงบประมาณรายจ่ายของประเทศ ซึ่งเป็นผลให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำและการเข้าถึงทรัพยากรอย่างไม่เท่าเทียม นอกจากนี้ ยังต้องพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) และหนี้สาธารณะ ซึ่งจะต้องได้รับการประเมินความคุ้มค่าทางการเงินและความคุ้มค่าทางเศรษฐกิจด้วย เพราะที่ผ่านมา การใช้งบประมาณแผ่นดินลงไปพัฒนาในส่วนต่างๆ ของประเทศนั้น เป้าหมายหลักควรจะเน้นไปที่การพัฒนาให้ส่วนรวมได้รับประโยชน์อย่างทั่วถึง ซึ่งเป็นบทบาทของการลงทุนภาครัฐในการช่วยเหลือภาคประชาชนผ่านระบบสวัสดิการด้านต่างๆ เช่น การพัฒนาคุณภาพการศึกษา ระบบสาธารณสุขและสาธารณสุข เป็นต้น ทั้งนี้ ระบบสวัสดิการที่ดีเป็นเรื่องของสิทธิ์และจะต้องเน้นความสำคัญใน ๔ มิติ ได้แก่ ๑) ครอบคลุม ๒) ทั่วถึง ๓) ยุติธรรม และ ๔) ยั่งยืน โดยการดำเนินการนั้นจะต้องไม่คำนึงถึงกลุ่มผู้รับผลประโยชน์ การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และการให้ผลตอบแทนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

ดังนั้น เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ระบบงบประมาณที่ไม่สมดุลและเพื่อทำให้การดำเนินนโยบายทางการคลังของประเทศดีขึ้น มีความรับผิดชอบ รวมถึงเป็นไปในลักษณะผันผวนตรงกันข้ามกับวัฏจักรเศรษฐกิจมากขึ้น ส่วนหนึ่งทำได้โดยการบริหารจัดการ หรือการควบคุมผ่านปัจจัยเชิงสถาบันทางการคลัง โดยปัจจัยเชิง

สถาบันที่เกี่ยวข้องมีตัวอย่าง เช่น การปรับเปลี่ยนวิธีการงบประมาณให้คำนึงถึงผลกระทบต่อรายรับรายจ่าย รัฐบาลในระยะยาวและมีความโปร่งใส การกำหนดกฎการคลังในลักษณะของการจำกัดเพดานการก่อหนี้ สาธารณะ หรือกำหนดสัดส่วนงบลงทุนในงบประมาณทั้งหมดของรัฐบาลอย่างเหมาะสม รวมไปถึงการจัดตั้ง องค์การทางการคลังที่เป็นอิสระจากฝ่ายบริหาร และมีความเป็นกลางทางการเมือง แต่การจัดตั้งองค์กรดังกล่าว เพียงอย่างเดียวอาจไม่ก่อให้เกิดประโยชน์มากนัก แต่การทำหน้าที่ขององค์กรดังกล่าวควรส่งผลต่อการปรับตัว ของตัวชี้วัดฐานะทางการคลังในทิศทางที่เหมาะสมยิ่งขึ้น รวมถึงการปรับเปลี่ยนรายจ่ายของรัฐบาลให้มีสัดส่วน รายจ่ายที่มีผลต่อเชิงคุณภาพมากขึ้น ซึ่งการทำหน้าที่เหล่านี้จะส่งผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศในที่สุด

ดังนั้น การทำงานฝ่ายนิติบัญญัติจึงมีบทบาทสำคัญต่อกระบวนการใช้จ่ายของภาครัฐรวมทั้งการ พิจารณางบประมาณรายจ่าย และสามารถดำเนินการได้ ดังนี้

๑. การพิจารณางบประมาณรายจ่ายประจำปีของรัฐบาล ตามระบบการคานอำนาจระหว่างฝ่าย บริหารและฝ่ายนิติบัญญัติในการถ่วงดุลอำนาจและการตรวจสอบในระบบรัฐสภา เพื่อให้เกิดการใช้ งบประมาณที่คุ้มค่า เป็นธรรมเข้าถึงทุกภาคส่วน และยั่งยืน

๒. การตรวจสอบการใช้งบประมาณ ผ่านการพิจารณาตามกระบวนการของคณะกรรมการการ สามัญของรัฐสภาที่มีอำนาจในการเข้าไปตรวจสอบการทำงานของภาครัฐในการใช้งบประมาณว่าเป็นไป ด้วยความโปร่งใส และตรงตามที่ได้แถลงต่อรับสภาไว้หรือไม่

การบรรยายในหัวข้อ “การจัดทำสารัตถะในการประชุมระหว่างประเทศ”

โดย นายเกียรติ ลิทธิอมร อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และอดีตผู้แทนการค้าไทย

วันจันทร์ที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ เวลา ๐๙.๐๐ นาฬิกา

นายเกียรติ ลิทธิอมร อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และอดีตผู้แทนการค้าไทย บรรยายในหัวข้อ การจัดทำสารัตถะในการประชุมระหว่างประเทศ กล่าวถึงความเชื่อมโยงในอาเซียน (ASEAN Connective) โดยแสดงความเห็นว่าประเทศไทยยังไม่มีแหล่งเงินทุนเพียงพอในการ connect และสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน ยิ่งต้องใช้เงินมากขึ้นกว่าเดิมอีกเป็นสองเท่า โดยเฉพาะในเรื่อง Cross border project ที่ไม่มีใครยอมปล่อยกู้ ให้กับเรา “เราจะกู้ใคร” ข้อนี้คือปัญหาสำคัญ การมี ASEAN Bond ก็เป็นอีกหนึ่งเครื่องมือที่ดี แต่ทุกประเทศ ต้องมีการคุยกันให้ชัดเจนถึงการใช้จ่ายเงินจำนวนนี้ให้ตรงกับเรื่องที่สุด ควรมีการเรียงลำดับความสำคัญในการ ลงทุน โครงการที่เป็น priority ต้องมาก่อน นอกจากนี้ นายเกียรติฯ ยังกล่าวว่าในอดีตอาเซียนเคยมีการจัดทำ Balanced Scorecard ขึ้นมาใช้แต่ต้องหยุดไปเนื่องจากผลที่ได้นั้นเป็นการสะท้อนจุดอ่อนของตัวเอง โดยได้ เปลี่ยนมาทำ ASEAN Vision 2015 แทน เมื่อมองไปยังเสาหลักประชาคมอาเซียนทั้งสามเสาแล้ว เราจะพบว่า ด้านเศรษฐกิจอาเซียนนั้นนับว่าเป็นสิ่งที่ก้าวหน้าที่สุดของอาเซียน อย่างไรก็ตาม ตัวเลขด้านเศรษฐกิจที่โตขึ้นนั้น ไม่อาจสะท้อนความจริงที่เป็นรูปธรรมได้ เนื่องจากเราไม่สามารถรับรู้ได้ว่าประชาชนจะสัมผัสความเติบโตนั้น ได้หรือไม่ การลดกำแพงภาษีประชาชนได้รับประโยชน์แต่ทว่าผู้ส่งออกจะต้องได้รับผลกระทบอย่างแน่นอน จากการไหลเข้ามาของสินค้าต่างประเทศ เกษตรกรอาจคิดว่าการที่สินค้าราคาตกนั้นเกิดจากการมีอาเซียน ซึ่งจริง ๆ แล้วเกิดจากการไม่มีมาตรฐานของตัวเอง มิใช่ว่าเปิดเสรีแล้วจะค้าขายอะไรก็ได้ สินค้า เหมือนกันแต่คุณภาพต่างกันไม่สามารถไปเทียบกันได้ ดังนั้นจึงต้องมีการกำหนดมาตรฐานของสินค้าที่ชัดเจน และสิ่งที่สำคัญคือ ต้องผลิตในสิ่งที่ตัวเองมีความสามารถและยั่งยืน ควรผลิตแบบเกื้อกูลกันโดยการสร้างความตระหนัก ว่าทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของภาคการผลิต ร่วมกันผลิตมิใช่แข่งขันกันเป็นที่หนึ่ง

ด้านความมั่นคงทางการเมือง (Political Security) นายเกียรติฯ มีข้อกังวลว่า ASEAN Regional Forum (ARF) จะกลายเป็นเวทีที่ชั่วใหญ่ของโลกต้องการที่จะเข้ามามีส่วนร่วม ดังจะเห็นได้จากที่ทุกวันนี้แทบ จะกลายเป็น ASEAN+US ทั้งนี้ การมีอเมริกาเข้ามาร่วมก็ดีแต่อาเซียนควรต้องมีการสร้างสมดุลทางอำนาจให้ ดีเพราะว่าไม่มีของฟรีในโลก ทุกความสัมพันธ์ล้วนตั้งอยู่บนผลประโยชน์ทั้งสิ้น นอกจากนี้ การเข้ามาของ

Trans-Pacific Partnership (TPP) หรือ ข้อตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์เศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก จะสร้างความแตกแยกให้กับ ASEAN+6 ทั้งนี้เพราะอเมริกาในฐานะประเทศมหาอำนาจจะเข้ามาช่วงชิงการนำและได้ประโยชน์สูงสุด ผลกระทบจาก TPP ต่ออาเซียนมีแรงกระตุ้นต่อประเทศสมาชิกอาเซียนค่อนข้างมาก แม้จะลงนามหรือไม่ลงนามก็ตาม ประเทศไทย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ จะต้องเผชิญหน้าความกดดัน และการแข่งขันทางการส่งออกที่สูงมาก ดังนั้นกรอบ ASEP ควรได้รับการผลักดันให้เกิดขึ้นเพื่อคานกับอำนาจของ TPP รวมถึงกรอบ AIPA เองก็ควรมีบทบาทในการสร้างความร่วมมือกันเพื่อกำหนดท่าทีในการคานอำนาจของประเทศมหาอำนาจ

นายเกียรติฯ ได้แนะนำว่า ในการยกร่างข้อมตินั้น หากต้องการที่จะทราบปัญหาหรือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสถานการณ์ของประเทศไทยหรือประเทศสมาชิกอาเซียนอื่น ๆ ให้ไปสืบค้นจากรายงานของอเมริกาหรือของยุโรป ซึ่งมุมมองเนื้อหาจากรายงานเหล่านี้จะสะท้อนความเป็นจริงของประเทศเหล่านั้น เรื่องที่เตรียมไว้อาจมีหลายเรื่องแต่ควรเปิดให้ผู้ใหญ่ดูเพียงบางเรื่อง โดยเลือกเฉพาะที่เป็น priority และแต่ละเรื่องควรมีเนื้อหาที่เป็นกลาง

ทั้งนี้ปัญหาที่กระทบภาพลักษณ์ของอาเซียนโดยรวม ได้แก่

๑. ปัญหาการปฏิบัติบ่อยครั้งในประเทศไทย สะท้อนความไม่นิ่งของการเมืองภายในที่มักจะกลายเป็นคำถามของต่างชาติมาโดยตลอด
๒. ปัญหาโรฮิงจาในพม่า ที่เป็นสาเหตุของการล้นทะลักของประชากรชาวโรฮิงจาออกไปสู่ประเทศต่าง ๆ ในอาเซียน ซึ่งนำไปสู่ประเด็นปัญหาการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของอาเซียน
๓. ปัญหาสถานการณ์การเมืองในกัมพูชา จากการครอบงำหรือการเป็นเผด็จการทางการเมืองของนายกรัฐมนตรี ฮุน เซน
๔. ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในฟิลิปปินส์ ประธานาธิบดีดูเตอร์เตได้ใช้นโยบายที่รุนแรงในการปราบปรามยาเสพติด โดยมีการสังหารผู้ต้องสงสัยหรือฆ่าตัดตอนไปแล้วเป็นจำนวนมากในสงครามยาเสพติด ซึ่งนโยบายทำนองนี้ในยุคหนึ่งก็เคยเกิดขึ้นในประเทศไทยเช่นเดียวกัน
๕. ปัญหาหมอกควันจากอินโดนีเซีย ซึ่งไม่เคยมีการพูดอย่างจริงจัง เราสามารถใช้ช่องทางรัฐสภาในการพูดคุยหรือเข้าไปแก้ไขปัญหาได้ เว้นเสียแต่ว่าอาเซียนนั้นจะเป็นประชาคมจริง ๆ แล้วหรือไม่
๖. ปัญหาสิทธิสตรี ซึ่งยังคงพบอยู่ในทุกประเทศ

การบรรยายหัวข้อ “บทบาทของไทยในการผลักดันเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

ในโอกาสการดำรงตำแหน่งประธานสมัชชารัฐสภาอาเซียน”

โดย นายกิตติ วสีนนท์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

วันจันทร์ที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๑ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา

นายกิตติ วสีนนท์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ บรรยายหัวข้อ บทบาทของไทยในการผลักดันเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในโอกาสการดำรงตำแหน่งประธานสมัชชารัฐสภาอาเซียน” โดยได้นำเสนอแนวทาง และหลักการในการยกร่างข้อมติสำหรับการเตรียมการเป็นเจ้าภาพการประชุมใหญ่สมัชชารัฐสภาอาเซียน ครั้งที่ ๔๐ ในประเด็นที่ว่าด้วยเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (SDGs) ซึ่งเป็นเป้าหมายที่สหประชาชาติดำเนินการมาโดยตลอด สืบเนื่องตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๙๗๒ ในการประชุมที่ว่าด้วยสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ ที่เน้นหนักและให้ความสำคัญต่อการพัฒนาโดยรวมที่ต้องคำนึงถึงการใช้ทรัพยากรของโลกอย่างระมัดระวัง จากนั้น ได้มีการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา หรือการประชุม Rio Earth summit ณ กรุงริโอเดจาเนโร สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล ในปี ค.ศ.๑๙๙๒ ที่ได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน ได้แก่ ปฏิญญาริโอว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา แผนแม่บท 21

(Agenda21) อนุสัญญาความหลากหลายทางชีวภาพ อนุสัญญาโลกร้อน อนุสัญญาต่อต้านการแปรสภาพเป็นทะเลทราย

ต่อเนื่องมา ในปี ค.ศ.๒๐๐๐ ได้มีการประชุมสุดยอดแห่งสหัสวรรษ (Millennium Summit) จึงได้กำหนดให้มีเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals - MDGs) เป็นวาระการดำเนินการของโลกด้านการพัฒนาในรอบระยะเวลา ๑๕ ปี อันประกอบด้วย เป้าหมายหลัก ๘ ข้อ ได้แก่ (๑) ขจัดความยากจนและความหิวโหย (๒) ให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษา (๓) ส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางเพศและบทบาทสตรี (๔) ลดอัตราการตายของเด็ก (๕) พัฒนาสุขภาพของสตรีมีครรภ์ (๖) ต้อสู้กับโรคเอดส์ มาลาเรีย และโรคสำคัญอื่น ๆ (๗) รักษาและจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน (๘) ส่งเสริมการเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในประชาคมโลก ในช่วงระหว่างการดำเนินการตามกรอบ MDGs ได้มีวิกฤตการณ์ต่างๆ เช่น วิกฤตอาหาร วิกฤตการเงิน วิกฤตพลังงาน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่สะท้อนถึงการเตรียมการรับมือกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นมาก่อนแล้ว รวมทั้ง เป็นการสรรหาแนวทางการดำเนินการรับมือกับปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นภายหลังปี ค.ศ.๒๐๑๕

จากนั้น ในปี ค.ศ.๒๐๑๒ ได้มีการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (Earth Summit) หรือที่เรียกว่า การประชุม Rio+20 อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการกำหนดแผนงานภายหลังการสิ้นสุดของเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ คือการจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เพื่อใช้แทน MDGs ซึ่งจะสิ้นสุดลงในปี ค.ศ.๒๐๑๕ จนถึงการประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยสามัญ ครั้งที่ ๗๐ จึงได้มีการรับรองวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ.๒๐๓๐ (The 2030 Agenda for Sustainable Development) เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือ SDGs ๑๗ ข้อ ประกอบด้วย (๑) ความยากจน (๒) ความหิวโหย (๓) สุขภาวะ (๔) การศึกษา (๕) ความเท่าเทียมทางเพศ (๖) น้ำและการสุขาภิบาล (๗) พลังงาน (๘) เศรษฐกิจและการจ้างงาน (๙) โครงสร้างพื้นฐานและการปรับให้เป็นอุตสาหกรรม (๑๐) ความเหลื่อมล้ำ (๑๑) เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ (๑๒) แบบแผนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน (๑๓) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบ (๑๔) ทรัพยากรทางทะเล (๑๕) ระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพ (๑๖) สังคมและความยุติธรรม (๑๗) หุ้นส่วนความร่วมมือและการปฏิบัติให้เกิดผล เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเปรียบเสมือนเข็มทิศในการกำหนดทิศทางการพัฒนาของโลกจนถึงปี ค.ศ.2030 มีระยะเวลา ๑๕ ปี ทั้งนี้ สาเหตุที่ทำให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนเพิ่มเติมเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเกิดจาก ที่ผ่านมามีความพยายามในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ ทำให้เห็นว่าการพัฒนาในบางประเด็นยังไม่มี ความชัดเจน เช่น ใน MDGs ข้อที่ (๑) ขจัดความยากจนและความหิวโหย ในหลายประเทศอาจสามารถขจัดความยากจน หรือลดช่องว่างของรายได้ได้สำเร็จ แต่ยังไม่สามารถลดปัญหาการเข้าถึงอาหารหรือความมั่นคงทางอาหารได้ นอกจากนี้ แม้จะสามารถขจัดความหิวโหยได้แต่คุณภาพของอาหารก็ยังมีปัญหาอยู่ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อเป้าหมายอื่นๆ ได้ ทำให้วาระการพัฒนาที่ยั่งยืนต้องปรับเปลี่ยนเป้าหมาย โดยแยกเอาปัญหาความยากจน ออกจากปัญหาเรื่องความหิวโหย ทำให้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนมีจำนวน ๑๗ ข้ออย่างในปัจจุบัน

ในส่วนของไทย นั้น มีทั้งการดำเนินงานที่ประสบความสำเร็จ และยังอยู่ในระหว่างการดำเนินงาน ซึ่งแนวทางที่เป็นประโยชน์อย่างมากต่อการดำเนินการให้บรรลุตามเป้าหมายพัฒนาอย่างยั่งยืน คือการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมาปรับใช้ โดยสามารถนำมาปรับใช้ได้หลายข้อ หลายประเด็น ไม่จำกัดแต่เพียงในด้านการเกษตรที่คนส่วนใหญ่เข้าใจเท่านั้น แต่ยังสามารถนำมาปรับใช้ได้ตั้งแต่หลักการ คือหลักการ ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไข ที่ประกอบด้วย ๑) ความพอประมาณ หมายถึง ความพอดีที่ไม่น้อยเกินไปและไม่มากเกินไป ไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น ๒) ความมีเหตุผล หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับของความพอเพียงนั้น จะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุผลโดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้นๆ อย่างรอบคอบ ๓) การมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี หมายถึง การเตรียมตัวให้พร้อมรับผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นโดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ต่างๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตทั้งใกล้และไกล และ ๒ เงื่อนไข คือ ๑) เงื่อนไขความรู้

หมายถึง ความรอบรู้เกี่ยวกับวิชาการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างรอบด้าน ความรอบคอบที่จะนำความรู้เหล่านั้นมาพิจารณาให้เชื่อมโยงกัน และความระมัดระวังในขั้นตอนปฏิบัติ ๒) เจื่อนไขคุณธรรม ที่จะต้องเสริมสร้างประกอบด้วย มีความตระหนักในคุณธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริต และมีความอดทน มีความเพียร

ในการนำเสนอร่างข้อมติในการประชุมระหว่างประเทศ ทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงสามารถนำมาปรับใช้เพื่อให้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ซึ่งรัฐสภาในฐานะของสถาบันที่เป็นผู้แทนปวงชน ควรจะนำมาเป็นหลักการในการยกร่างข้อมติในเวทีต่างๆ โดยเฉพาะในเวทีอาเซียน ที่ประเทศสมาชิกมีพื้นฐานไปในทิศทางที่คล้ายคลึงกัน สามารถนำมาปรับใช้ได้ง่าย นอกจากนี้ ในการดำรงอยู่เวทีโลกซึ่งมีความผันผวน และมีโอกาสได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆ การนำทฤษฎีเศรษฐกิจพอเพียงมาปรับใช้จะทำให้ประเทศสมาชิกมีภูมิคุ้มกันต่อการพัฒนาต่างๆ ให้เป็นไปด้วยความพอดี มีความมั่นคงและมั่งคั่งอย่างยั่งยืน

การบรรยายในหัวข้อ “บทบาทของรัฐสภาในการสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถของสตรี”

(The Role of Parliament in Supporting Women’s Empowerment)

โดย Ms. Alison Davidian, Program Specialist, Asia and the Pacific, UN Women

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๑ เวลา ๐๙.๐๐ นาฬิกา

Ms. Alison Davidian, Program Specialist, Asia and the Pacific, UN Women บรรยายในหัวข้อ “บทบาทของรัฐสภาในการสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถของสตรี” โดยกล่าวว่า ประเด็นปัญหาที่พบในปัจจุบัน คือ ความไม่เท่าเทียมทางเพศยังคงปรากฏอยู่ในทุกสังคม ผู้หญิงยังขาดโอกาสในการเข้าถึงการทำงานที่ดีและยังคงเผชิญหน้ากับการแบ่งแยกอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความแตกต่างระหว่างอัตราค่าจ้างของคนต่างเพศกัน จากการศึกษาพบว่า ยังมีกลุ่มผู้หญิงอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่อาจเข้าถึงการศึกษาและการสาธารณสุขขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้ ยังมีรายงานถึงกลุ่มผู้หญิงที่เป็นเหยื่อของความรุนแรงและการเลือกปฏิบัติอยู่อีกจำนวนมาก ทั้งนี้ กระบวนการการตัดสินใจทางการเมืองและเศรษฐกิจ โดยเฉพาะบทบาทของรัฐสภาในฐานะสถาบันที่มีส่วนในการออกกฎหมายจะมีส่วนช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้หญิงให้ดีขึ้นได้

จากจุดเริ่มต้นที่ต้องการเรียกร้องความเท่าเทียมกันทางเพศให้กับผู้หญิง จะเห็นได้ว่า ความเสมอภาคทางเพศไม่ได้เป็นเพียงสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์เท่านั้น แต่ประเด็นเรื่องความเสมอภาคทางเพศยังมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสังคมอย่างมาก สหประชาชาติเห็นว่า การเสริมสร้างศักยภาพของผู้หญิงมีส่วนช่วยขับเคลื่อนสถานะเศรษฐกิจ กระตุ้นการผลิตและเร่งการเติบโตของเศรษฐกิจโลกโดยรวมอีกด้วย

องค์การเพื่อการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ และเพิ่มพลังของผู้หญิงแห่งสหประชาชาติ (UN Women) จึงเป็นองค์กรที่สหประชาชาติก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ เพื่อลดความเหลื่อมล้ำและเสริมสร้างพลังอำนาจของสตรีทั่วโลก ภารกิจหลักคือ การให้การสนับสนุนประเทศสมาชิกสหประชาชาติในการกำหนดมาตรฐานสากล เพื่อให้บรรลุถึงความเสมอภาคทางเพศ โดยทำงานร่วมกับรัฐบาลและภาคประชาสังคมในการออกแบบกฎหมาย นโยบาย โครงการและบริการที่จำเป็น ทั้งนี้ เพื่อให้มั่นใจว่ามาตรฐานที่สร้างขึ้นจะนำไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์อย่างแท้จริงต่อเด็กและผู้หญิงทั่วโลก นอกจากนี้ UN Women ยังทำหน้าที่พิจารณาข้อตกลงที่เชื่อมโยงกับวาระ ๒๐๓๐ เพื่อกำหนดประเด็นในการสร้างความเท่าเทียมทางเพศด้วย

เมื่อวิเคราะห์ความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ โดยศึกษาจากสัดส่วนของผู้แทนในรัฐสภาที่เป็นผู้หญิง สามารถสะท้อนความเหลื่อมล้ำทางเพศในด้านการเมืองเป็นอย่างดี ตัวอย่างเช่น ในประเทศฝรั่งเศส จะมีสัดส่วนของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหญิง ๔๐% นอร์เวย์ ๔๐% แคนาดา ๒๖% ในขณะที่ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อาจจะมีผู้หญิงที่เป็นผู้แทนในรัฐสภาไม่ถึง ๕% โดยสัดส่วนของสมาชิกสภาผู้แทนที่เป็นผู้หญิงสะท้อนปัญหาที่ว่า ประเด็นที่มีความจำเป็นในการสร้างความเสมอภาคทางเพศส่วนใหญ่จะไม่ถูกหยิบยกขึ้นมาถกเถียงในเวทีการเมือง ดังนั้น ผู้หญิงจึงควรมีสื่อธิและความสามารถที่จะพูดในเวทีทางการเมืองด้วยตนเอง โดยไม่ต้องรอให้ผู้ชายเป็นผู้หยิบยกประเด็นที่มีความสำคัญสำหรับผู้หญิงขึ้นมาก่อน

สหประชาชาติจัดโครงการ HeForShe เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๕๗ โดยมี Emma Watson เป็นทูตสันถวไมตรี (UN Women Goodwill Ambassador) เป็นตัวแทนเพศหญิงในการสร้างจุดยืนเรื่องความเท่าเทียมระหว่างสองเพศ นอกจากนี้ ยังมีนาย Shinzo Abe ประธานาธิบดีญี่ปุ่นที่ช่วยสนับสนุนเรื่อง การสร้างสังคมที่ผู้หญิงทุกคนเปล่งประกาย (“a society in which all women shine”) โดยกล่าวว่า เป็นองค์ประกอบหลักในนโยบายการบริหาร และมุ่งมั่นที่จะกระชับความร่วมมือกับประชาคมโลกในเรื่องนี้

โดยมีข้อเสนอแนะเรื่อง บทบาทของรัฐสภาในการผลักดันให้เกิดความเท่าเทียมกันทางเพศ ดังนี้

๑. สนับสนุนอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women: CEDAW)

๒. สนับสนุนระบบโควตา (Quota measure) ปัจจุบันมีความพยายามในการทำให้ความคืบหน้าในการบรรลุเป้าหมาย ๕๐/๕๐ ในเวทีทางการเมืองระหว่างประเทศทุกระดับ โดยเป้าหมายหลัก คือ เรื่องการสร้างสมดุลให้กับสัดส่วนผู้แทนฯ ทั้งเพศชายและหญิง เพื่อส่งเสริมให้ผู้หญิงสามารถเข้าสู่ตำแหน่งระดับอาวุโสและระดับนโยบาย รวมถึงการดำเนินงานด้านการรักษาสันติภาพได้

๓. สนับสนุนการอนุมัติงบประมาณในการสร้างความเท่าเทียมกันทางเพศ
